СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

No. 219. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 15-го ЛИСТОПАДА 1986 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, NOVEMBER 15, 1986 — No. 219. — VOL. XCIII.

Відбулися Організаційні наради Округи УНС Ютика-Сиракюзи

Сиракюзи, Н. Й. — У неділю, 12-го жовтня ц.р., тут в Українському Народному Домі в год. 1-ій по полудні відбулися організаційні наради Окружного Комітету Ютика-Сиракюзи. промовцем на які запрошено головного предсідника УНС д-ра Івана Флиса. Відкрив наради, із-за відсутности голови Округи д-ра Івана Гвозди (який виправдав свою неприсутність) о. д-р Мирослав Ткач, і передав ведення нарадами заступникові голови Володимирові Ревюкові, який, в свою чергу, передав цей обов'язок Миколі Павлову, заступникові голови Окружного Комітету.

Після прочитання і схвалення порядку нарад, Ярослав Сенишин прочитав протокол із попередніх нарад, який присутні прийняли без змін.

У зв'язку з відсутністю голови Окружного Комітету, про організаційний стан Округи за перші дев'ять місяців цього року поінформував учасників д-р І. Флис. Окрузі Ютика-Сиракюзи була призначена квота 100 нових членів, а зорганізувала вона дотепер лише 42 члени, тобто, для виконання квоти Округа має до кінця цього року приєднати ще 58 нових членів. Головний предсідник погратулював Григорію Гавришкові (283-ій Відділ, Обирн) за приєднання 18-их членів; секретар 39-го Відділу в Сиракюзах приєднав 12 членів, Іван Бараник, 21-ий Відділ, Джанставн, - трьох членів, ще інші приєднали по два і по одному членові, а чотири відділи не зорганізували ані одного члена.

Д-р І. Флис закликав секретарів і організаторів докласти всіх зусиль, щоб до кінця цього року виконати призначену квоту і цим причинитися до осягнення загальної мети - 2,000 нових членів.

Головний предсідник поінформував далі про два роки забезпечень, що саме тепер є дуже популярні серед союзовців, а саме: забезпеченева грамота з одноразовою вкладкою Е-65 і забезпечення на ціле життя. Що стосується цього останнього, то його можна купити до 70-ти років життя. Потім д-р І. Флис коротко поінформував присутніх про загальні союзові справи.

Майно УНС досягнуло суми 55,325,000 дол., що є приблизно на 1,900,000 дол. більше ніж у вересні 1985 року. Членські вкладки принесли майже тотожню з минулорічною суму — 1,

(Закінчення на стор. 3)

У Ню Йорку відбудеться вечір фейлетонів ред. О. Кузьмович

Ню Йорк. — На українському спільнотному обрії — особлива і цікава імпреза — це вечір фейлетонів ред. Ольги Кузьмович, популярно-відомої під журналістичним псевдом О-КИ, яка щотижнево, вже майже п'ять років, у суботньому числі „Свободи" у колонці „Про це і те" відкриває перед читачем газети цей чи інший фрагмент сучасного життя. Іноді це оформлене у дотепну форму, інколи в більш чуттьово-ліричну.

Слід сказати, що на журналістичному шляху ред. Ольги Кузьмович уже чималий ряд надбань пера — статті, рецензії, фейлетони, а вітальність, праця її і талант виявились у різноманітності журналістичних „ранг", вона ж бо і голова Спілки Українських Журналістів Америки, і співредактор „Свободи", і редактор пластових видань, таких журналів як „Юнак" і „Пластовий Шлях", як теж вона член редакційної колеґії жіночого журналу „Наше Життя".

Ред. О. Кузьмович

Вечір фейлетонів ред. Ольги Кузьмович, що його влаштовує Український Інститут Америки відбудеться в неділю, 23-го листопада ц.р., о год. 5-ій по полудні. Висококультурний рівень цього вечора заповідають як фейлетони ред. О. Кузьмович, так і добір учасників програми: це — Марта Коломиєць, Анна Максимович, піяністка д-р Юлія на Осінчук та члени Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької.

ЗСА ПРОДОВЖАТЬ КОНТАКТИ З ІРАНОМ

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен вирішив продовжити з поміркованими колами Ірану контакти, маючи надію добитися звільнення американських закладників Террі Андерсона і Тома Сатерленда. Про це повідомили чинники Білого Дому, які просили не називати їх прізвищ.

Один із чинників сказав, що надія на звільнення закладників все ще є. Інший додав, що повідомлення преси і телевізії про таємні зв'язки З'єднаних Стейтів Америки з Іраном можуть нанести удар переговорам і перешкодити звільненню закладників.

Речник Білого Дому Леррі Спікс знову і знову повторював, що говорити відкрито про тайні контакти — це значить діяти на шкоду закладникам, які все ще перебувають в Ливані в руках, як вважають, проіранської групи Ісламський джігад. „Ми не можемо відкрито говорити про ті заходи, які приймаються для звільнення закладників, — сказав Л. Спікс. — І я прошу пресу, Конгрес і всіх, всіх не робити ніяких висновків з того, що ви прочитали і почули".

Агентство ЮПІ повідомляє, що адвокат Уряду Пітер Воллісон займається тепер справою закулісних переговорів з Іраном, щоб обґрунтувати їх законність. Адміністрація Р. Реґена неодноразово заявляла, що в переговорах вона не порушила ні одного закону.

Пресове агентство також нагадує, що крім Андерсона і Саттерленда в полоні перебувають ще чотири американці, в тому числі і дипломат Вілліям Баклі, хоч терористи твердять, що вбили його.

У середу, 12-го листопада, появилися повідомлення, що колишній асистент Президента в справах крайової безпеки Роберт МекФарлейн переконував Білий Дім відкрито розповісти про зв'язки з Іраном. Судячи з численних переговорів, Р. МекФарлейн брав безпосередню участь в американсько-іранських переговорах про продаж зброї в обмін за звільнення закладників. Він постійно підкреслює необхідність налагодження зв'язків з Іраном.

У середу президент Р. Реґен вперше признався, що його Адміністрація за посередництвом різних, зокрема европейських країн, висилала до Ірану запасні частини для літаків і зброю, і пояснив, що це потрібно було для того, щоб підтримати тамошніх поміркованих політиків у боротьбі з диктатурою аятолли Хомейні. Очевидно, головним мотивом для започаткування таких переговорів були спроби звільнення американських закладників.

Також у середу Президент поінформував про ці заходи сенаторів Баба Дола і Роберта Бирна та конгресменів Джима Райта і Ричарда Чейні.

ПРЕЗИДЕНТ Р. РЕҐЕН ОБОРОНЯЄ ПОЛІТИКУ АДМІНІСТРАЦІЇ

Вашінгтон. Президент Роналд Реґен, виступаючи в четвер, 13-го листопада з короткою промовою із свого Овального бюра в Білому Домі, ефективно оборонив, так принаймение думають багато політичних аналітиків, політику своєї Адміністрації, і вияснив багато справ пов'язаних з частинною доставою зброї, запасних частин і амуніції до Ірану, безпосередньо із ЗСА і через інші країни та з допомогою заприязнених держав.

Після закінчення промови Президента, навіть деякі демократи дивувалися чому він не дав цього пояснення скоріше, бо тоді можна було б оминути багато контроверсій і може неслушних закидів в сторону Уряду про ламання ним запропонованих екзекутивних зарядженъ про ембарго на вивіз зброї до Ірану і країн, які підтримують терористів. До цих країн, очевидно, автоматично входив також Іран, який свого часу держав ввесь штаб дипломатів і працівників американської амбасади в Теґрані і вів антиамериканську політику ненависті та злобних інсинуацій.

Президент Р. Реґен назвав теперішній зворот і всі заходи Уряду по цій лінії „секретною дипломатичною ініціятивою", яка в майбутньому може принести тільки користі для З'єднаних Стейтів Америки, а тепер причинитись до звільнення американських закладників, які все ще, правда у невеликому числі, перебувають в руках терористів, в більшості в мусулман-шіїтів в Ливані, які у принципі підтримують політику іранського „святця" аятолли Хомейні.

Промову Р. Реґена передавали крайові телестанції безпосередньо з Білого Дому, а пізніше перевели свого роду дискусію між своїми політичними аналітиками й інтерв'ю з амбасадором Ірану до Об'єднаних Націй Саідом Радшаї-Хорассамі, який в основному висловив своє задоволення зворотом американської політики, більш корисної для його країни.

Президент ЗСА признався, що він дав свою згоду на доставу певної кількости зброї і запасних частин до Ірану, але не як викуп за закладників в Ливані, але як сиґнал доброї волі для тамошнього уряду. Адміністрація ЗСА є готова розпочати більш конструктивну співпрацю з Іраном, не зважаючи на різницю в поглядах на багато політичних і стратегічних питань. Він назвав безпідставною критику, що Уряд намагається зброєю викупити волю для закладників, але натомість правдою він назвав те, що в астмосфері наближення ЗСА до Ірану буде легше видістати закладників і уможливити їм повернутись до Америки.

Крім того Р. Реґен думає, що Уряд ЗСА не порушив своїх принципових засад, що з терористами не можна і не треба говорити, підкреслив стратегічну важливість Ірану на Близькому Сході і не знає СССР, газети якого вже почали реаґувати на „залицяння" Америки до Ірану, згадав про головну ціль його екзекутивного рішення, тобто про зрушення з місця застояної справи у відносинах між ЗСА й Іраном, признався до засекреченої місії Роберта МекФарлейна, колишнього головного дорадника у справі крайової безпеки, бо, на його думку, „тиха дипломатія" показалась більш успішною, відкинув закиди опозиції, що політика республіканської Адміністрації переходить основні зміни тощо.

На думку політичних спостерігачів промова президента Р. Реґена зробила позитивне враження на більшість американців, які досі не знали на яку стати.

Філядельфія вшанувала І. Франка

Філядельфія (Л.Я.). — Заходами Фінансової комісії СФУЖО відбувся тут в суботу, 8-го листопада ц.р. в приміщенні Українського Освітньо-Культурного Центру вечір в пошану Івана Франка.

Цей зразково влаштований вечір був милою несподіванкою для біля 200 його учасників, які, не зважаючи на дощову погоду, прийшли до центру, щоб своєю участю віддати поклін та пошану національному пробудителеві та Великому Каменяреві Галицької землі.

Несподіванкою була коротка та культурно побудована програма, в якій виконавці показали публіці постать нового, небаченого досі Франка — поета з епохи його неперевершеного „зів'ялого листя", як теж суспільно-культурного діяча та історичного візіонера.

Вечір відкрила коротким словом голова Фінансової комісії СФУЖО Марія Харина та представила ведучу програмою Христю Кульчицьку, в заступстві перешкодженої в останній хвилині ред. Олі Кузьмович. Х. Кульчицька, згадавши, що цей вечір відбувається в 70-ліття смерти Івана Франка зачитала публіці уривок репортажу Михайла Лозинського з похоронів Франка друкованого в щоденнику „Діло" з 1916 року, в якому описаний похід 10,000 учасників похорону, в тому більшість селян, з вінками, квітами та транспарантами.

Коротку та змістовну доповідь про І. Франка виголосив д-р Євген Федоренко, що представив учасникам І. Франка, як людину, яка кохала без взаємности та терпіла так, як всі нещасливо закохані молоді люди. Відлунням цього кохання була чудова збірка ліричних поезій „Зів'яле листя", яка була чудовим подарунком для української та світової літератур, поряд таких його шедеврів, як „Іван Вишенський", „Мойсей" та „Лис Микита".

Повілом нового вітру був виступ Одарки Полянської, яка своєю чудовою грою на арфі вплела в цей вечір нотки інтимного настрою, що дуже йшли в парі з настроєм ліричних віршів І. Франка.

Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької збагатила програму двома монтажами. Один з них романтичний п.з. „Народна в'язанка", в якому взяли участь: Тиміш Ганкевич, Марко Глют, Лесь Кмета Юрій Прятка, Ярослав Шуль та Ліда Крушельницька. Це була в'язанка ліричних поезій Франка, які вони на переміну рецитували та інсценізували в гуцульських строях.

В другім монтажі, на суспільно-громадські теми п.з. „Великі роковини", взяли участь Ю. Прятка та Я. Шуль, які представили Франка, як пробудителя національної свідомости та провідника у змаганні за волю України.

Після монтажу учасники вечора постали спонтанно з

(Закінчення на стор. 3)

КОНФЕРЕНЦІЯ ЄПИСКОПІВ СТАЄ В ОБОРОНІ БІДНИХ

Вашінгтон. — Крайова конференція американських католицьких єпископів, що саме закінчила свої чотироденні наради, видала спільний пастирський лист на 115 сторінках, в якому стверджує, що теперішній стан убогости в ЗСА є „соціяльним і моральним скандалом".

Пастирський лист у цій справі підготовлявся вже п'ять років і підписали його 225 єпископів. В ньому говориться про це, що Уряд повинен свої закони і свою економічну політику схвалювати в першу чергу з думкою який вона буде мати вплив на найбільшу верству населення. В ньому вимагається також від Уряду робити куди більше в напрямі праці і допомоги бідному населенню. В загальному цей пастирський лист старається додати етичну і моральну підставу до публічних економічних дискусій та плянів. Його звучання як і багато із специфічних рекомендацій ідуть в розріз з політикою теперішнього американського Уряду, хоча у пастирському листі ані разу не згадується президента Роналда Реґена.

Пастирський лист доручає Урядові більше плянувати змін у напрямі економічної поправи життя, а менше видавати на зброєння. Він також пропонує піднесення підставової ставки за працю як і поширення федеральних програм для допомоги безробітним. Рівночасно пастирський лист заторкує справу боргів країн Третього світу в ЗСА і пропонує зміни політики світового банку та міжнародних корпорацій. Про цю справу американські католицькі єпископи вже вели на пропозицію Папи Івана Павла II розмови у квітні з єпископами Мехіко, Бразилії, Чіле і Арґентини.

Щось для дітей: „Хлопчик з казки" О. Копач

Торонто. — До української дітвори завітає книжечка, що появилась із Видавництва Об'єднання Працівників для Дітей і Молоді пера Олександри Копач п.з. „Хлопчик з казки" (Оповідання у мініятюрах). Обгортку виконали Ніна Мудрик-Мриц; ілюстрації — роботи Галини Новаківської.

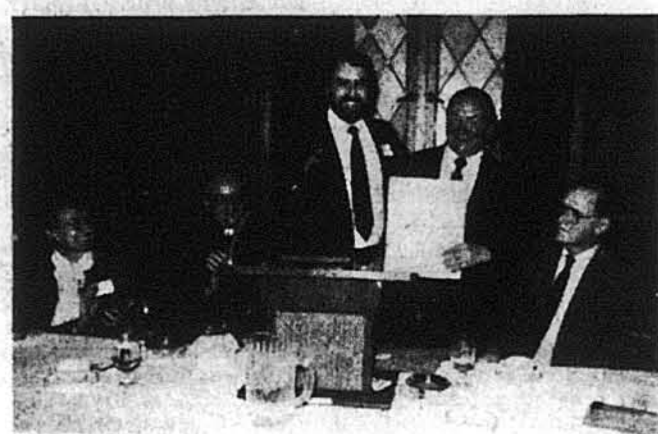
Заголовна сторінка.

У книжечці багато оповідань і кожне з них розказує дітям про їхніх ровесників — їх пригоди, їхні ігри. Всіх разом оповідань — 21: „Малята", „Кокі", „День Исі", „Великий день Нани" „Листок щоденника", „Пригода хлопчика", „Листок щоденника", „Змієборець", „Казки малої Исі", „Дід пасічник", „Забава дітей", „У театрі", „Зі школи", „Листок щоденника", „Розмова" „Свят-Вечір", „Малий філософ", „Перший подарунок" „Хлопчикові казки", „На оселі" та „Листок щоденника".

Замовляти цю книжечку можна, написавши на адресу авторки: Alexandra Kopach, 175 Briar Hill Ave., Toronto, Ont. M4R 1H8.

Вшанували проф. М. Папа

Клівленд (Роман С. Голіят). — Тут у четвер, 30-го жовтня ц.р. в Мід-Дей клюбі вшановано бенкетом і нагородами д-ра Михайла Папа, професора східньоевропейської історії і директора Інституту совєтознавчих студій при Джон Карролл університеті в Клівленді.

Д-р М. Пап (стоїть, справа) отримує конґресову нагороду від А. Фединського. Сидять (зліва): А. Пап, о. шамбелян М. Федорович і А. Герріґен.

Проф. Пап викладає на цьому університеті 28 років, будучи попередньо (1950-1958) професором політичних наук в Нотр Дейм університеті. Як директор інституту, він організував публічні форуми, і на семінарі й конференції запрошував знавців східньоевропейських проблем. Ряд конференцій відносився виключно до України. Цей інститут випустив тисячі фахівців східньо европейських проблем, які передають своє правдиве знання про теперішню російську колоніяльну імперію своїм студентам.

За цей великий вклад Папа в американську історичну науку Освітня Фундація індустріяльної ради З'єднаних Стейтів Америки відзначила його „Всеамериканською грамотою волі".

Бенкет відкрив молитвою канцлер митрополита, о. шамбелян Михайло Федорович, а відтак президент Індустіяльної ради Антоні Герріґен у своєму слові згадав про великий вклад д-ра Папа у всеамериканську науку, в обороні людських прав. Він постійно стояв на засадах індивідуальної і національної свободи та людської гідности. Саме тому, ця визначна організація надала проф. Папові цю особливу почесть. Він є четвертим з ряду, який одержав таке відзначення.

Слідуюча бесідниця, Гелен М. Тейлор, член делегації ЗСА до Об'єднаних Націй, дякувала д-рові Папові за його вичерпні інформації, які вона вживала на форумі ОН, у відношенні до представників Совєтської України. Коли вона свого часу запитала представника України, де є амбасада, то цей представник УССР на її питання не дав жадної відповіді.

Ралф Дж. Перк, колишній мейор Клівленду, запізнав присутніх з працею д-ра Папа на пості директора Департаменту людських ресурсів і економічних справ. За згодою ректора університету, цей колишній мейор „випозичив" д-ра Папа на два роки до свого міського уряду для кращого плянування і розподілу публічних ресурсів.

Джордж В. Войновіч, теперішній мейор Клівленду, оцінюючи вклад праці д-ра Папа, вручив йому золотий ключ міста Клівленд.

Професор політичних наук університету Кольорадо, відомий американський науковець д-р Едвард Дж. Ро-

(Закінчення на стор. 3)

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ ВІДКЛАДЕНО

Ню Йорк. — Управа метрополітального Комітету Ню Йорку для Відзначення 1000-ліття Християнства в Україні подає до відома, що заплановані на середу, 19-го листопада, пленарні наради відкладено на грудень ц.р. Натомість наради Ділової президії та голів комісій відбудуться у вівторок, 25-го листопада ц.р., о год. 6-ій вечора, в домі НТШ.

У СВІТІ

В МОСКВІ ВІДБУЛАСЬ дводенна нарада представників совєтського економічного бльоку, який об'єднує країни Варшавського Пакту, а також Кубу і Монголію. Учасники наради, переважно лідери комуністичних держав, застановлялися над дальшою інтеґрацією економіки членських держав, а також над співпрацею з іншими некомуністичними країнами. При тій нагоді совєтські представники поінформували присутніх про переговори в Рейкявіку між генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Горбачовим і президентом Роналдом Реґеном і можливість підписання нового договору про зменшення стратегічної нуклеарної зброї.

БІЛЯ 50 ГРУП ОБОРОНИ прав людини підписали спеціяльну петицію і роздали її учасникам Гельсінкської конференції у Відні у справі европейської безпеки і співробітництва, закликаючи припинити співпрацю з тими країнами, які, не зважаючи на довгорічний договір підписаний 35-ма країнами в 1975 році в Гельсінках, далі порушують права людини і не респектують закликів комітетів оборони, ані державних установ. Гуманітарна організація „Міжнародний спротив", яка від років бореться за права людини, назвала у петиції систематичних порушників Гельсінкських угод, між якими знайшлися Совєтський Союз, Польща, Східня Німеччина, Чехо-Словаччина, Мадярщина, Югославія, Румунія і Болгарія.

ПРИНЦ ЧАРЛЗ І ПРИНЦЕСА Діяна поїхали перший раз на Близький Схід і на протязі дев'ятьох днів плянують відвідати чотири країни над Перською затокою. Бакінґгемський палац повідомив, що майбутній король Великобританії і королева в першу чергу відвідають Оман, Катар, Баґрейн і Савдійську Арабію. В Лондоні надіються, що візита принца і принцеси до Савдійської Арабії допоможе поліпшити зв'язки Великобританії з тією країною, які погіршилися в останньому часі.

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Джордж Шулц висловив впевненість, що в даний час політика З'єднаних Стейтів щодо Нікараґуа зустрічає більшу підтримку в країнах Південної Америки, ніж було досі. Про це Дж. Шулц сказав репортерам у перерві між засіданнями конференції міністрів закордонних справ країн ОАС — Організації американських держав, що відбувається у Ґватемалі. „Я не маю сумніву, — додав Шулц, — що всі в Південній Америці відітхнуть вільно, коли в Нікараґуа появиться більш демократичний уряд".

ПІД ТИСКОМ З'ЄДНАНИХ Стейтів Америки Австрія вживає заходів, щоб припинити вивіз через австрійські митниці в Східню Европу великої кількости західнього обладнання, яке має оборонне значення. Останнім часом австрійські власті вжили заходів для припинення цього експорту, але закони не відносяться до вантажів, що їх переправляють через Австрію з інших країн. Такі вантажі на австрійських летовищах практично не перевіряють. У серпні цього року на складі у Відні появилися американські компютори, заборонені для вивозу у східній бльок. У зв'язку з тим, що вони надійшли з іншої країни, австрійські власті не могли наложити арешт на вантаж і тепер він, мабуть знаходиться вже у Совєтському Союзі.

ХОЧ СЕНАТОРИ-ДЕМОКРАТИ виберуть свого лідера в горішній палаті Конґресу лише 20-го листопада, уже нині відомо, що лідером буде сенатор Роберт Бирд із Західньої Вірджінії. Це стало відомо після того, як сенатор з Луїзіяни Беннет Джансон вирішив не висувати свою кандидатуру на місце лідера. Претендент на становище лідера сенатор Б. Джансон вирішив відмовитися від цього у зв'язку з кількома причинами. Головною причиною є те, що він розуміє, що підтримку більшости сенаторів-демократів у будь-якому випадку дістав би не він, а Бирд. За словами Джансона, Бирд забезпечив собі це місце, сказавши, що за два роки не буде старатися стати лідером демократів. „Тому, що багато хто хотів би прийти йому на зміну, то мало хто хотів підтримувати мене, бо я не збирався давати обіцянок звільнити місце лідера", — сказав Джансон.

ТЕМА ВІЙСЬКОВОГО співробітництва ЗСА і їх европейських союзників буде головною на зустрічі прем'єр-міністра Великобританії Марґарет Тачер з президентом Роналдом Реґеном в його заміській резиденції Кемп Дейвид. М. Тачер попередить президента, що якщо З'єднані Стейти домовляться з Совєтським Союзом про нуклеарне роззброєння, то Західня Европа стане уразливою перед Варшавским Пактом. Про це стало відомо після промови, виголошеної британським прем'єром перед лондонськими промисловцями. „Нуклеарна зброя зберегла мир в Европі в останні 40 років", — сказала М. Тачер. Очікують, що на зустрічі в Кемп Дейвиді будуть також обговорюватися і інші справи, зокрема ситуація в Південно-Африканській Республіці і спільні дії західніх країн проти міжнародного тероризму.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Чорнобиль — пересторога для усього світу

Вибух атомового реактора в Чорнобилі 26-го квітня ц. р. налякав усіх фізиків, усіх що мають будь-який службовий чи моральний зв'язок із існуючими реакторами і спонукав їх до перевірки, чи — і наскільки існуючі нуклеарні станції безпечні для тамошніх робітників і довкілля. Тепер у світі існують 374 нуклеарні станції, чи назвімо їх фабрики атомової енерґії для мирних цілей, активні, в оперативному стані. З того числа 102 знаходиться в Америці. Дальших 157 знаходиться у стадії будови, з того 24 в Америці. Більше як 700 мільйонів людей живуть у віддалі 100 миль від атомової станції, а коло 3 більйони людей живуть у віддалі 1,000 миль від таких споруд — це найдальша віддаль, яка небезпечна для людського життя і здоров'я у залежності від сили катастрофи вибуху.

Найбільші фахівці даної справи, аналізуючи причини чорнобильської катастрофи, дійшли до сумного висновку: немає стовідсоткової певности, що ніде у світі, де існує продукція нуклеарної енерґії, не буде просякати назверх радіоактивний елемент. Усе залежить від трьох чинників: 1) матеріялу, з якого збудовано таку станцію, 2) фахового вишколу і совісности всього персоналу, який обслуґує ті станції і 3) безперервної контролі і сторожкости, чи не сталася якась тріщина в отих збірниках і чи не закрався між персонал, що її обслуговує, якийсь злочинець, чи просто легкодушна одиниця, п'яниця чи провокатор. У 1979 році сталася подібна — на далеко меншу мірку — подія на нуклеарній станції на острові „Три милі" („Трі Майлс Айленд"). Совєтський Союз злегковажив собі тодішні перестороги американських фізиків-фахівців і тодішні засоби забезпеки, що їх негайно переведено в Америці. У Чорнобилі, в часі тамошньої катастрофи, було 27 реакторів. Щойно у третьому дні після вибуху припинено продукцію нуклеарної енерґії у четвертому з черги реакторів та щойно на другий день почали в УССР евакуювати людей у промірі 18 миль від Чорнобиля. За офіційним твердженням совєтських властей згинуло тоді в Чорнобилі 31 осіб. Коло 500 осіб мали перевезти до шпиталів — скільки з них померло — совєтські власті промовчали, так само, як промовчали, скільки докладно осіб евакуйовано, де вони перебувають і коли можна буде перевезти їх назад до затруєних тепер їхніх околиць.

У серпні цього року у Відні відбулася конференція найкращих фахівців нуклеарної енерґії та існуючих у світі нуклеарних станцій із 50-ти різних країн. Головою совєтської делеґації був Валерій Леґасов. Він заявив, що „Чорнобильський вибух не захитав довір'я совєтських властей до певности існуючих всіх наших реакторів включно з Чорнобильським. Совєтська делеґація привезла зі собою на Віденську конференцію грубезну книгу — звіт про Чорнобильську катастрофу і заходи забезпеки на майбутнє, але названий голова совєтської делеґації признав, що це тільки частина зібраного совєтськими властями матеріялу і відмовився відповісти на десятки поставлених йому запитів.

Американські власті стурбовані фактом, що тепер на Кубі, у віддалі 90 миль від Америки, будують за совєтськими плянами і совєтськими інженерами дві нуклеарні станції. Про цей факт американські широкі кола дізналися щойно з „Ню Йорк Таймсу" — з 27-го жовтня ц. р., де подано масу подробиць чорнобильської катастрофи і відгуку її у всьому світі. Нас, українців, найбільше це тривожить і болить, що — за ствердженням фахівців лікарів — щойно за 70 років можна буде ствердити, скільки українських людей згинуло відразу, згодом, у шпиталях та від пістряка в наслідок радіяції і як та Чорнобильська трагедія відбилася на генетиці українського населення на території у промірі найменше 100 миль від Чорнобиля. Чорнобиль — це наче „додатковий дарунок" Україні від Москви — в добавок до голодової облоги 30-их роках.

СОВЄТСЬКА ГАЗЕТА „Правда", орган ЦК КПСС, повідомила, що в Чорнобилі закінчились роботи і перегляд другого реактора, праці у якому були припинені після катастрофи, вогню і виходу нуклеарної радіяції на четвертому реакторі. Незабаром, каже „Правда", реактор пустять в рух. Покищо працює тільки перший реактор, другий працюватиме незабаром, а доля третього, який був частинно пошкоджений під час катастрофи, ще не відома. Західня преса все ще час від часу інформує, про наслідки катастрофи в Чорнобилі і роботи, які там ведуться силами привезеної молоді навіть з інших республік, а найбільше все таки з України і балтицьких країн.

Степан Женецький

ЗАБОЛІЛО МОСКАЛЯ

II.

Редакція журналу пояснює, що Алек Нове — це професор-емерит при університеті в Глесґові, Великобританія, автор книжок, між ними „Економічна історія СССР" Наголовок для своєї рецензії на книжку Конквеста російський автор узяв із нібито вислову Сталіна, що коли йому дорікали, що голодом вимордено найкращих хліборобів Совєтського Союзу, він мав виправдуватися: „Коли зрубають голову — то не жалують за волоссям".

У цій своїй довгій, аж на три сторінки журналу, рецензії, автор не заперечує, як це всі росіяни робили досі, що в 1932-33 роках ув Україні не було жадного голоду, або що це видумка „українських націоналістів" (а російські комуністи додають: видумка „українських буржуазних націоналістів"), бо знає, що тепер, коли автором книжки є не українець, а чужинець, і то відомий історик, така штука не вдасться. Він признає, що голод мав місце, але в Совєтському Союзі, тобто в цілій комуно-московській імперії, не визначаючи окремого місця, чи вірніше не визначаючи того місця за якоюсь національною назвою. Він починає свою рецензію так:

„В 1932-33 роках у Росії (навіть не в СССР, а в Росії), зроблено великий злочин: мільйони селян заголоджено на смерть. Назва — „терористичний голод" — зовсім вірна. Це була направду особлива подія у світовій історії. Правда, голодів було багато, а під час війни вважається навіть самозрозумілим спричинення смерти голодом для ворожого цивільного населення в містах, нагадати б хоча трагедію Ленінграду в 1941-42 роках під час облоги його німцями. Але заголоджувати власне населення, не робити жадних намагань, щоб післати допомогу, а насправді, робити перешкоди, щоб не висилати допомоги, позбавляти життя мільйонів селян в ім'я „уряду робітників і селян", а при тому голосно заперечувати, що немає жадного голоду — це щось направду незвичайне".

Ось так, як в цих вищенаведених початкових словах, так і в цілій своїй довгій рецензії пише цей росіянин-еміґрант про голод — але про голод „в Росії", а не в Україні, де він насправді лютував найжорстокіше. Він тільки натякає, що голод мав місце в тій частині Совєтського Союзу, де раніше було найкраще розвинене сільське господарство, та де був „найбільший опір колективізації", отже в Україні, але України він не вираховує, бо для нього, розуміється, Україна — це раніше Росія, а тепер: Совєтський Союз.

Алек Нове в своїй рецензії в основному хвалить книжку Конквеста про голод; він пише, що Конквест добре удокументував його твердження про причину голоду. В одному тільки рецензент не погоджується з Конквестом, а саме, що він, Конквест, пише, що цей голод мав місце, і був спеціяльно організований... в Україні. Ось тут і вилізло імперіялістичне шило з московського, імперіялістичного, мішка!

Він про це пише так: „Є тільки одна справа (в цій книжці), з якою не можна погодитися з Конквестом: це є справа, яку можна назвати українським аспектом".

А далі так він крутить на московський лад: „Що більшість з тих, які померли (з голоду) були українські селяни, не можна заперечити. Але, — питає він, — чи померли вони тому, що вони були селяни, чи тому, що вони були українці?"

Він твердить, що росіяни, які жили в районах, де найбільше лютував голод — над долішньою Волгою і у північному Кавказі — також вимирали з голоду. (Тут треба справити рецензента: над долішньою Волгою живуть не росіяни, а козаки, які не почувають себе росіянами, а під Кавказом, на Кубані живуть українські козаки, вихідці із Запорізької Січі). Але тому, — тлумачить далі цей єдинонеділимець, — що найбільший спротив проти колективізації був на „традиційних", найбільш родючих теренах, до яких належала Україна, то Сталін застосував голод, щоб цей голод зламати. Щобільше, пише він, впарі з колективізацією там проходило також релігійне переслідування, яке було стосоване як до російських священиків, так і до священиків українців. Розуміється, — продовжує Нове — що кампанія проти „українських буржуазних націоналістів" рівнож лютувала, — як пише Конквест. Одначе — виправдує росіянин комуністів — терор обезголовлював провід і інтеліґенцію у всіх республіках Совєтського Союзу, з Росією включно. (Як відомо, у тому часі зліквідовано біля 250 українських поетів і письменників.

Так, українське село потерпіло жахливо, — пише Алек Нове. Але Конквест видно схильний до прийняття міту про українських націоналістів. Це йде трохи задалеко — пише він — твердити, що Богдан Хмельницький зорганізував „українську державу" (знаки наведення Нове). Правда, але вона (козацька держава) стала васалем (підданою) Москві в 1654році, хоч українські козаки затримали якийсь час значну автономію і домагалися більших прав). Але тоді більшість (земель), що творять тепер Україну, були частиною Польщі або під володінням кримських татар аж до часів Катерини II, яка скасувала українську гетьманську державу.

От такі то думки викликає рецензія білого — російського імперіяліста Алека Нове на книжку Роберта Конквеста про голод в Україні в 1932-33 роках.

Кінець.

Іван Я. Хамуляк

ВИСТУП УКРАЇНКИ ПЕРЕД ЖИДАМИ

Жидівські громади в країнах наших поселень є чисельні і багаті. Українські громади менші числом та станом посідання. Жиди мають Ізраїль — біля 3 міл. населення, українці мають український нарід — біля 50 міл., при чому біля 1 міл. жидів, які живуть сьогодні в Україні, і багато з них не хочуть України покидати.

Маючи ці факти на увазі, можемо пробувати говорити про ті два народи в належній перспективі. Українці нині не мають жадних причин ворогувати з жидами, тому незрозумілим і навіть дуже дивним для нормальної людини є факт, що тепер доволі багато жидів веде незвичайно інтенсивну кампанію проти українців. Хоч і з другого боку треба ствердити теж ряд голосів серед жидів приязних до українців.

В Ізраїлі є товариство, яке ставить собі за ціль протидіяти дезінформації і „дбати про наладнання взаємовідносин між нашими народами", — сказав Анатоль Шаранський у своєму виступі перед широкою публікою в Брюсселі, Бельгія, 15-го вересня ц.р. І він теж є членом того товариства, до якого належить уже поважне число інших жидівських діячів.

Відомий синдикований журналіст та коментатор Беррі Фарбер у щоденнику „Ню Йорк Сити Трибюн" з 25-го березня, ц.р., коментуючи справу Івана Дем'янюка, стверджує, що кожний жид, який сьогодні ненавидить українців і кожний українець, що ненавидить жидів, тільки радують Кремль. Б. Фабер хотів би бачити жидів, які разом з українцями демонструють за свободу України і хотів би бачити українців, які танцювали б з радости, коли звільнено Анатолія Шаранського. Він теж стверджує, шо нині, він того ще бачить не може.

Ніхто з нас не може того поправити, що було колись, — закінчує свою статтю Б. Фарбер, „але разом немстиві жиди і невинні українці можуть поправити те, що станеться в майбутньому".

Два чільні жидівські діячі інших походжень, іншого віку говорять те, що може наші народи зблизити до себе і чого не хоче Кремль. Оба згадані жидівські діячі не є єдиними, що так думають, того ми можемо бути певні. Це підтверджує теж виступ Галі Загайкевич-Мельничук на зборах окружного відділу Б'най Б'рит в Милбирні, Ню Джерзі, з кінцем вересня 1986 року.

Омелян Коваль, колишній в'язень німецького концентраційного табору, на доповіді А. Шаранського в Брюсселі підніс ряд конкретних і речевих арґументів, які торкають українсько-жидівські відносини під сучасну пору. А. Шаранський у відповіді ствердив, що між політичними в'язнями українцями він не бачив жадного антисемітизму. Серед вислужників режиму в Україні антисемітизм є більше помітний, як в будь-якій іншій совєтській республіці і ці саме люди репрезентують „льояльно" лінію всесоюзної комуністичної партії, або іншими словами імперіялістичний російський шовінізм. Вправді, він цього так не сказав, але слово „льоялісти" лише так можна інтерпретувати. Шаранський, як член товариства українсько-жидівських зв'язків хоче працювати для наладнання взаємовідносин між жидівським і українським народами. Якщо додати факт, що його теж „переконували" різні жидівські українохери, то такі твердження Щаранського мають свою вимову. Тут аж напрошується вислів Беррі Фарбера що „немстиві жиди і невинні українці можуть поправити те, що станеться в майбутньому". А такі люди є, бо якщо б їх не було, тоді Щаранський не мав би причини належати до українсько-жидівського товариства.

Галя Загайкевич-Мельничук, як одна з українок, що її ім'я разом з іншими членами родини покійного вже нині професора української гімназії в Перемишлі, поміщена на списку „праведників", була запрошена управою відділу організації Б'най Б'рит виголосити доповідь до зібраних членів про допомогу нежидівського населення жидам в часі німецького винищування жидів. Таких родин серед українців було багато, але їх ніхто не вишукував, бо вони уважають це за звичайну людську допомогу людям.

У своїй доповіді до зібраних американських жидів Г. Загайкевич-Мельничук в простий, але ясний спосіб зобразила страхіття і риск не-жидів в допомозі їм, але ціла родина Загайкевичів, включно з Єпископом Коциловським та командантом поліції в Перемишлі допомагали родині Шефлін й іншим жидам рятувати життя, не думаючи ніколи про якусь винагороду, робили вони це з чисто гуманітарних мотивів. „Я хочу тут сказати, що може і зайве, що помагаючи нашим сусідам ми ніколи не дивилися на якесь публічне признання... Це був Едзьо Шефлер, що вписав наші імена на листу „праведників", — сказала присутнім ця українка. Таких людей, на її думку, було багато, хоч між ними бракує голів держав чи керівників Церков. Лише один церковний керівник, Митрополит Андрей Шептицький відважно запротестував проти гітлерівського варварства нищення жидів.

Автор цих рядків питав віцепрезидента Б'най Б'рит чи виступ Г. Загайкевич-Мельничук був корисним. „Так, дуже корисним, і ми хочемо такі вечори продовжувати, запросити її ще раз і може теж в інших громадах", — сказав Марк Ліхтман.

Слід пригадати, що та остання імпреза мала дати нагоду присутнім бачити не лише тих, що жидам шкодили, але в першу чергу тих, які їм помагали.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про коротку пам'ять

Цим разом, на початку нашого щотижневого фейлетону, доводиться просити наших пильних читачів, щоб не ремствували, що ми тепер вбрали шапочку „нарікайлів" та не хочемо її зняти.

Воно зовсім так не є і вірте, дорогі читачі, що куди радше ми б писали завжди і всюди лише про позитиви нашого життя і лише про його рожеві, гарні сторінки.

Але, на жаль, саме життя підказує таки більше тих неґативів, а ми хочемо у нашій рубриці віддзеркалювати наше життя у його справжньому виді, а не забарвленому, так як би хотілося його бачити.

Причиною нашого довгого оправдання є це, що саме минулого тижня ми писали про нашу майже „національну" хибу, а це — почуття меншевартости. Сьогодні мусимо заторкнути другу подібну а як болючу проблему нашої української спільноти — нашу коротку пам'ять, коли йдеться про недавне минуле нашої історії.

* * *

Перед нами — бронзові конверти із ручними написами „повернути адресатові", а в конвертах книжки св. п. ред. Антона Драгана „Пам'ятаймо про Вінницю", що їх наші читачі щоденника відсилають до видавництва не зважаючи на це, що заплата за цю книжку не обов'язкова, як і без уваги на це, що вже декілька разів адміністрація повідомляла на сторінках „Свободи", щоб книжки не відсилати, бо це зв'язане із подвійною поштовою оплатою.

Дивимося на примірники цієї так актуальної книжки-документу української трагедії із навечер'я Другої світової війни, про яку так мало знаємо і так мало знає про неї вільний світ, і не можемо вийти з дива.

Як це так? Українці самі відсилають і не бажають прочитати про жахливий доказ винищення українського населення у Вінницькій області, який відкрито при розкопах могил у Другій світовій війні? Не хочуть знати про свідчення перед Міжнародною комісією родин цих жертв НКВД, що безслідно згинули між 1936 а 1939 роками?

Та ж це ще один наглядний, підтверджений фактами і документами доказ того великого українського голокосту в Україні, що його, щойно, отягаючись і без великого переконання починає розуміти західній світ.

А ось тут люди, які називають себе українцями та патріотами, цей відтинок українського голокосту не бажають пізнати. Не диво, що автор цієї документальної праці дав їй заголовок „Пам'ятаймо про Вінницю" — либонь, знаючи нашу ментальність він передбачав, що в нас коротка пам'ять.

Не диво теж, що ці наші громадяни, до яких дійшла свідомість про курйоз, який тепер переживаємо, реаґують на нього не менш болісно, як ми. Ось недавно появився на сторінках „Свободи" лист до редакції під промовистим заголовком „Схаменіться, будьте люди" пера Т. Кічуровської; пишуть також інші, схвильовані цією незрозумілою реакцією деяких наших громадян.

Віримо, однак, що українці добре задумавшись над цим фактом, зрозуміють, що як в згаданому випадку відсилки книжки, так і у випадку відсилки інших українських вартісних книжок, — в нас існує цей святий обов'язок — пам'ятати, пізнавати і зглиблювати історію нашого народу.

О—КА

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

А ЩО БУДЕ, ЯК НІХТО НЕ З'ЯВИТЬСЯ?

Як знаємо із плянів Крайового комітету для відзначування 1000-річчя Хрищення України, кульмінаційною її точкою мають бути святкування на початку серпня 1988 року в Вашінґтоні, в які включено концерт велику демонстрацію та інші імпрези впродовж цілого тижня.

Все це дуже добре і гарно, але виглядає що комітет зовсім забув, що 1988 рік це в ЗСА рік виборів на президента і що тиждень відзначування 1000-річчя Хрищення України у Вашінґтоні запляновавний саме в часі поміж демократичною і республіканською конвенціями.

Розуміється, у тих важливих подіях візьмуть участь всі політики та всі засоби масової інформації і їх не буде у Вашінґтоні і тим самим ніхто з них не буде могти інформувати про українські святкування. Від початку липня аж до часу після республіканської конвенції для цілого американського загалу, а зокрема для політичного і для журналістичного світів, в осередку уваги будуть стояти вибори, і ледве чи хтось захоче в тому часі цікавитися українцями та їхніми річницями. До того всього є загальновідомим, що місяць серпень з приводу вологости і горячі є найгіршим у Вашінґтоні та все що може тікає з нього на цей час. Саме тому в серпні не відбуваються у Вашінґтоні ніякі цікаві події, а всі політики виїздять із столиці.

Здається, що столицю ЗСА українці вибирають на свої демонстрації і концерти на те, щоб звернути увагу тих, які мають вплив на політику держави. Якщо це було причиною, що і на святкування 1000-річчя вибрано Вашінґтон — то вибір був дуже невлучний коли йдеться про час. Якщо йдеться про це, щоб зібрати велику кількість українців на святкування, тоді треба було думати про інші міста, де живе сукупно велика ук-

(Закінчення на стор. 4)

А. Власенко-Бойцун

ПОСМЕРТНА ЗБІРКА ВАСИЛЯ ГАЙДАРІВСЬКОГО

Василь Гайдарівський, „Циркачка" — оповідання. Видавництво Івана Овечка „Украйпрес", Ґрілі, Колорадо, 1986 р. ст. 287.

Книжка ця вміщає десять оповідань і один роман. За тематикою її можна поділити на підсовєтські й еміґраційні В них багато автобіографічного матеріялу, а останнє „Ратівна курка" так і зазначено „біографічне". В ньому автор накреслює примітивне й нужденне життя рибалок в Даг-рибтрест тобто риболовському заводі, куди Василь Гайдарівський попав на працю, втікаючи зі свого села Констяннівці до Махачкалі на Кавказі. Там захворів він на черевний тиф, з якого вирятувала його юшка з курки. Відсталу та бідну совєтську дійсність знайде читач у таких оповіданнях: „Чортове колесо", „Щастя", „Жарт", „Є щасливі люди", „Козачка Ганна", „Циркачка" і в романі „Ще одно кохання".

З огляду на те, що роман займає 129 сторінок і має цікаву композицію, розглянемо його. Перший розділ — це припадкова зустріч коваля Максима Копи з Катею Безпальківною, донькою завідувача заводської їдальні Павла Мартиновича. Роман має усі стадії, тобто — кохання, весілля, зраду і помсту, зумовлені боротьбою за „партійне корито" батька дівчини і вуйка Максима — директора заводу, при чому „директор" не любить небожа та забирає в нього дружину, егоїстичну красуню, а Максима оскаржує як контрреволюціонера ставить на суд і засилає в табір невільничої праці. У романі багато неґативних персонажів, без ніякої чести, що жирують на робітничій верстві куди жорстокіше як у будь-якій клясовій суспільності.

У романі показані: підлота, безправ'я, хитрощі, ненависть і всі інші прикмети безклясової імперії, де керівниками стають людські вовки, а отарою усі чесні люди. Роман цей цікавий не романом, а радше інтриґами та нелюдяністю верховодів з однієї сторони і пасивністю отари з другого боку. Національних різниць не знайде читач у романі, там скрізь „совєтська людина", хоч роман написаний уже в Німеччині з датою 1945 року.

Подібна тематика в оповіданні „Козачка Ганна" — дівчинка, яку виснажену голодом рятує партійний вельможа, щоб зробити її своєю невільницею. Вона, одначе, рятується втечою.

Мабуть найкращим композиційно є оповідання про чарівну й енерґійну акробатку Марусю — „Циркачка", в якому змальована приязнь і щира любов, що його вибрав видавець для назви книжки, але це оповідання написане аж після двадцятилітнього побуту у вільному світі.

До еміґраційних оповідань треба зарахувати три: „Дорога наша довга", „Двоє друзів", і „Зоре моя вечірная". У першому описує Василь Гайдарівський масову втечу колгоспників із підсовєтської України, що з жалем покидають свою землю, яких із селян перемінено на колгоспних наймитів, а які йдуть в світ шукати кращої долі.

У другому — змальовує автор перші кроки еміґрантів-робітників, двох друзів, що шукають праці в чужому світі. Під своє обсерваційне дзеркало бере він два різні характери — Якова Куценка й Грицька Брусницю. Перший, працьовитий і спокійний Яків усюди бажаний, він солідно працює, а друг його, Грицько, що змінив зразу своє ім'я і прізвище на Гаррі Брус, лінивий мудрагель, думає, що в Америці потрібно пристосуватись до обставин, подібно як у СССР, тому зміняє прізвище, засвоївши декілька слів по-англійському, хоче вдавати патріота та всюди добачає комунізм і навіть власника фабрики вважає комуністом. Оповідання це також побудоване вже на зразок англомовних новель, в яких розв'язка захована накінець, тому Гаррі розчаровується, бо старий робітник — це й власник фабрики, який працює лише тому, що хоче працювати до смерти, бо любить і цінить працю понад усе.

Вкінці „Зоре моя вечірная" — це радше спомин з минулого і зустріч з давньою знайомою, що в ЗСА доробилася фарми квітів „Волошки" та запросила друга юности працювати в своїй фірмі.

Композиція перших оповідань нескладна, але чим далі стиль і мова, і засоби багатіють і збірка вносить дечого нового в еміґраційну літературу. Гайдарівський не лише критикує совєтську вислужницьку систему, але й показує як людина нидіє серед таких нелюдяних обставин. Його оповідання стоять на грані реалізму і натуралізму.

В еміґраційних оповіданнях знову показана ота пристосувальність, коли людина вирікається свого прізвища й свого коріння в надії на кращий заробіток чи кар'єру.

Збірку оповідань Василя Гайдарівського читається легко, тим самим вона повинна б бути однією з популярних і почитних книжок.

Жертвуймо на ЗУАДК на листках „Юнайтед Вей"

Філядельфія (О. Т.)—Згідно з рішенням апеляційного суду дистрикту Колюмбія в 1984 році, всі федеральні службовці на місцях праці можуть вписати на листках пожертв кожну харитативну організацію, яка відповідає вимогам закону.

Такою організацією є ЗУАДК. Цього року на листу пожертв слід деклярувати на ЗУАДК під новим числом 3454, без назви.

Інші службовці повинні теж зголошувати свої пожертви, але під повною назвою нашої установи (без числа): United Ukrainian American Relief Committee, Inc. 1319 West Lindley Ave., Philadelphia, Pa., 19141.

Філядельфія...

(Закінчення зі стор. 1)

місць та проспівали разом з акторами та музичним супроводом український національний гимн.

До успіху цього вечора причинилися, крім згаданих вже виконавців програми, мистецька постава Л. Крушельницької, фортепіяновий супровід проф. Ігоря Соневицького, хореографічна співучасть Олі Івасівки та бездоганне ведення програми Х. Кульчицькою.

Але найбільше признання належить М. Харині, яка була не тільки ініціятором та організатором, але також душею цього унікального вечора.

ЛІДЕР ТЕРОРИСТИЧНОЇ організації Абу Нідаль змінив, як кажуть політичні спостерігачі, свою „льояльність" до Сирії і тепер почав залицятися до Ірану. Нідаля обвинувачують у багатьох терористичних актах і за ним розшукує поліція багатьох країн. Його терористичній „вмілості" приписують такі акти, як напад терористів на летовищах в Римі і Відні, захоплення єгипетського пасажирського літака, масакру жидів в божниці в Стамбулі та інші злочини.

ШВАЙЦАРІЯ ПРИЗНАЛАСЯ до затруєння ріки Райн, яке трапилося у висліді вибуху на фабриці хемікалій. Швайцарський уряд готовий заплатити відшкодування за заподіяні шкоди, а також створити комісію для студій збереження з метою запобігти подібним випадкам в майбутньому.

УРЯД ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКОЇ Республіки дасть дозвіл для совєтських представників переслухати магнітофонну стрічку з так званої „чорної скриньки", яка була на совєтському літаку типу ТУ—134, що розбився над територією ПАР. У катастрофі, як відомо, загинув президент Мозамбіку Самора М. Мащель і 25 інших осіб. Кільканадцять осіб пережили катастрофу, між ними два совєтські летуни. Президент ПАР Пітер Бота заявив кореспондентам в Парижі, де він перебував з офіційною візитою, що він дав свою згоду на спільні студії магнітофонної стрічки після коротких переговорів представників СССР, Мозамбіку і Південної Африки. Політичні спостерігачі кажуть, що Бота хоче позбутися закиду деяких чорних африканських держав, що уряд ПАР причинився до катастрофи літака.

Започатковано відзначення ювілею СС. Василіянок в ЗСА

Сестра Міріям Кляра Коваль, ЧСВВ, провінційна ігуменя Провінції Ісуса Чоловіколюбця в Факс Чейсі, Па., врочисто проголосила День Подяки, 27-го листопада ц. р., днем започаткування відзначення 75-річчя ювілейних святкувань створення нового осідку в Америці, відкриття першого монастиря у Філядельфії в 1911 році й 75 років служіння Українській Католицькій Церкві в ЗСА. Ювілейний рік триватиме впродовж 1986-87 рр.

75 років тому, 30-го листопада 1911 року, чотири Василіянки з яворівського монастиря на Україні прибули до Америки на прохання Владики Сотера Ортинського, ЧСВВ, першого єпископа для українців на еміґрації, щоб помогти в служінні українським еміґрантам і сиротам. Владика Сотер привітав М. Єлену Лянгевич, С. Пафнутію Тимочко, С. Евфимію Курилас і Олену Івасєчко (С. Єремію), та примістив їх в посілостях на 7-ій і Перриш вул. в Філядельфії, де розпочато перший монастир і сиротинець. Сестри Василіянки відзначають сьогодні 75-річчя заснування цієї першої фундації на американському терені.

Молебень і процесія із запаленими свічками перед гротою Матері Божої; моління відслужив о. Шотт, духовний директор Провінційних Сходин.

Попереджуючи ці святкування, СС. Василіянки провінції в ЗСА, в Римі, Італії, і Бразилії прибули до матірнього дому в Факс Чейсі, щоб взяти участь в Провінційних Спільних сходинах, що відбулись від 7-го до 11-го липня ц. р., тема сходин — спільна історія Ласк, під проводом двох знавців реліґійних справ, Петра Фолія і Томи Скрабика. Спільнота ділилась пам'ятками і знімками з власного життя і життя Провінції, що артистично розвішено на стінах і розкладено на столах авдиторії вчительської обителі при монастирі. Згадуючи минуле, переживаючи теперішнє і надіючись на майбутнє, спільнота дякувала Богові за те, що є, і за те, що буде. Ціль сходин — спільне виздоровлення Провінції і готовість святкувати вповні дари особисті і спільні від Господа, а особливо — дар нашого значення одна одній і цілому світові. Діяння сходин включали: переживання минулого через висвітлення фільмів із минулого Провінції; відслуження Панахиди з благословленням гробів на цвинтарі СС. Василіянок та покладення запалених свічок на гробі кожної померлої Сестри. Отець В. Шотт відслужив моління на цвинтарі. Відтак відбулися Обряд Спільного Замирення; пікнік; Молебень та процесія з запаленими свічками до Ґроти Матері Божої; вечірні Моління, на яких були присутні Владика Мирослав Іван Кардинал Любачівський, Верховний Архиєпископ і Митрополит, о. тонс. Р. Ревак, економ Митрополичої Канцелярії, і о. В. Шотт. Протоігумен оо. Францішканів.

По молінних відбулася роздача конституцій — Кенотична дорога — кожній Сестрі особно вручила копію Архимандриня Чину, Сестра Христофора, що прибула з Риму, Італія, на торжества, і вручення копії Провінційної Директорії, Сестрою Міріям Клярою, пров. Ігуменею, кожній Сестрі особно. Діяння заключено посадженням деревця в монастирському городі, на згадку ласк і благодатій, одержаних в цьому багатому на події і незабутньому тижневі.

Святкування, призначені на 27-го листопада ц. р., будуть приватними для провінційної спільноти. 30-го листопада ц. р. Митрополит Архиєпископ Стефан Сулик відслужить торжественну Божественну Літургію в монастирській каплиці та буде присутнім на спільному обіді після Св. Літургії.

Заключення Ювілейного Року відбудеться в листопаді 1987 року, загальним святкуванням, Божественною Літургією і бенкетом, з участю всіх, що помагали СС. Василіянкам в їхньому служінні людові божому: Ієрархія, духовенство, монаші особи, батьки, рідня, добродії і співслужителі в діяннях Сестер, щоб спільно дякувати Всевишньому Богові за 75-річчя святкування дарів Божої любови!

С. Єроніма Роман, ЧСВВ

Вшанували...

(Закінчення зі стор. 1)

жак, довголітній приятель д-ра Папа, який 29-го жовтня ц.р. з проф. д-ром Петром Стерчом мали доповіді в інституті про теперішні політичні і економічні відносини в СССР, у своєму слові вказав на велику пророблену працю проф. Папа, в усвідомлюванні американської студіюючої молоді, про загрозу комунізму. Десятки колишніх студентів проф. Папа вчать в різних школах або займають державні пости.

Після слова д-ра Рожека, А. Герріґен вручив проф. Папові грамоту за його пророблену освітню працю, долучуючи, до цієї грамоти чек.

Андрій Фединський, асистент конгресменки Мері Ровз Окар, вручив проф. Папові грамоту від Конгресу ЗСА, в якій вичислено ряд його заслуг для скріплення американських демократичних вартостей. При цьому варто згадати, що так А. Фединський, як і конгресменка Окар були студентами д-ра Папа.

Відтак промовив проф. д-р Михайло С. Пап. Він вдячний Всевишньому, що допоміг йому побороти всі життьові труднощі. Він сказав: „Я почуваюся дуже щасливим, біля мене сидить моя дружина Анна, нас Бог благословив чотирма дітьми. Три з них, наші сини, є лікарями, а доня працює у Департаменті здоров'я міста Клівленда. Маємо шість внуків і я уважаю себе найщасливішою людиною на цій вільній землі Вашінгтона. Я дякую усім приятелям, які приїхали навіть здалека на це небуденне свято".

Він подякував за грамоти і ключ та згадав про свої перші кроки в ЗСА. З докторатом гайдельберзького університету він кілька місяців працював фабричним робітником. Відтак він дістався на Нотр Дейм університет, а по вісьмох роках праці в цьому університеті він переїхав до Клівленду й тут в університеті Джан Карролл став директором інституту, який очолює до сьогодні.

Між 200 запрошеними учасниками бенкету був ряд представників індустріяльних корпорацій, суддів, адвокатів і професорів, а між українськими приятелями проф. Папа слід згадати бодай кількох, а саме: Тарас Шмагала, проф. Любомир Винар, адвокат Володимир Базарко, о. Іван Мода, парох церкви св. Марії, парохіянами якої є родина Папів, о. Яків Мельник, інж. Василь Ліщенецький, д-р Василь Вереш, приятель д-ра Папи ще з молодечих літ і проф. д-р П. Стерчо; обох вітав їх д-р Пап під час бенкету.

Отець проф. Говард Кернер молитвою закінчив цю зустріч з проф. д-ром С. Папом.

Слід пригадати, що проф. Пап нагороджений „Шевченківською Грамогою Волі", він є головою Українсько-Американської Асоціяції Університетських Професорів, членом ряду наукових і професійних організацій, довголітнім членом ОДВУ і активним у громадському житті українців Клівленду.

Відбулися...

(Закінчення зі стор. 1)

976,000 дол. Дохід від інвестицій становить 3,017,000 дол. Згрошевлені грамоти дали суму на 80,000 меншу, ніж у минулому році і становлять 262,000 дол. Сума виплат посмертних грамот в порівнянні з тим самим періодом за минулий рік збільшилася на 170,000 дол. а дозрілі грамоти винесли суму 699,000 дол. тобто на 150,000 дол. більше в порівнянні з минулим роком. Заробітні платі працівників УНС збільшилися на 40,000 дол. і становлять 316,000 дол.

Видатки, пов'язані з Конвенцією УНС, що відбулася в травні ц.р. в Дітройті становлять приблизно 350, 000 дол. УНСоюз призначив суму 110,000 дол. для стипендій.

Д-р І. Флис пригадав секретарям, що книга св.п. Антона Драгана „Вінниця — забутий Голокост" розіслана всім членам УНС, і ті, які не можуть заплатити за неї, хай приймуть її як подарунок, інші ж, що цього бажають, можуть вислати 5 дол. на пресовий фонд Видавництва „Свобода". Потім головний предсідник згадав також про книгу д-ра Роберта Конквеста „Жнива смутку" про Великий голод в Україні 1932-33 років.

Головний предсідник торкнувся справи затруднення УНСоюзом досвідчених агентів-продавців забезпечень в наслідок того, що організування нових членів секретарями й іншими членами-союзовцями дали незадовільні результати в кількох минулих роках. Д-р Флис пояснив, що Генрі Флойд, який затруднений в УНСоюзі на посаду крайового директора продажу забезпечень, має завдання затруднити для продажу союзових забезпечень професійних продавців, котрі володіють і українською і англійською мовами.

Микола Дупляк додав до інформації головного предсідника про Г. Флойда, що секретарі і організатори продовжуватимуть свою організаторську діяльність як і перед тим, а Г. Флойд і його відділ продажу стане їм до допомоги в організації нових членів.

Учасники нарад поставили ряд питань, багато з яких торкалися директора продажу, а також й інших загальносоюзових тем. Відповів на запитання, головним чином, д-р І. Флис, даючи вичерпні відповіді на всі заторкнені теми.

Потім зав'язалася довша дискусія на тему організаційної кампанії. Наради закінчилися о год. 4:45, після чого ще довго продовжувалися обговорення союзових тем за перекускою, на яку були запрошені всі учасники нарад.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВИННИЧЕНКІВСЬКОЇ КОМІСІЇ УВАН

Пожертви на фонд збереження, опрацювання і видання літературної спадщини Володимира Винниченка

Список ч. 26

Праця Винниченківської комісії продовжується. Друкується два чергові томи — 3-ій і 4-ий — „Щоденника" Винниченка за роки: від 1926 по 1932. 2) Закінчується друком (в КІУС) велика, науково опрацьована, анотована бібліографія В. Винниченка, кількарічна жертвенна праця члена Комісії В. Стельмашенка. 3) Переважно на базі Винниченкового архіву УВАН п. Любомир Шух написав і захистив маґістерську дисертацію в Альбертському університеті (Едмонтон) під назвою „Винниченко і більшовики: до проблеми вивчення політичної еволюції українського революціонера". 4) Готується до друку неопублікований роман В. Винниченка „Поклади золота".

У пляні наступного року: 1) Важке і коштовне копіювання і фільмування основних і особливо цінних матеріялів і документів з архіву Винниченка. 2) Продовження упорядкування (каталогізування) численного листування В. Винниченка. 3) Монографічне опрацювання мистецької (малярської) спадщини В. Винниченка.

На реалізацію цих завдань Комісії, за минулий рік, надійшли пожертви від таких свідомих українських патріотів:

Ганна Гувер — 600 дол.; інж. Святослав Боженко (в світлу пам'ять батька проф. Бориса Олександровича Боженка) — 500; Володимир Лисий — 500; д-р Марія Фішер-Слиж — 400; Дарія Любарська (Австралія) — 300; Дмитро Корнієнко — 300; Іван Кошелівець — 200; д-р Теодор Костюк — 150; Ада Купик — 150; Марія Безпечна — 100; Яків Давид (світлої пам'яти вуйка, проф. Павла Кравчука) — 100; Наталія Закидальська — 100; Валентина Лімонченко — 100; Олекса Мальченко — 100; д-р Юліян Мовчан — 100; Людмила і Василь Неліпи — 100; Дан Санчук — 100; Григорій Слободяник — 100; Варвара Бакало — 80; Віктор Андре — 50; Микола Андре — 50; інж. Іван Даниленко — 50; Варвара Корнієнко - 50; Микола Шаблій — 50; Зосим Стецюк (Австралія) - 36; Дмитро Кірев — 35; Василь Василів — 25; інж. Леонід Гусак — 25; д-р Галина Шимонович-Рудницька — 25; Ілля Демиденко — 25; Федір Корсун — 25; Анатолій Юриняк — 25; Галина Білоус — 20; Марія Худяк — 20; Федір Гайовий — 15.

Винниченківська Комісія УВАН щиро дякує всім жертводавцям і сподівається на дальшу щедру допомогу від свідомої української громади.

УВАН, як наукова установа, користується правом податкових пільг (Tax exemt). Усі пожертви на „Фонд Винниченка" можна відраховувати від своїх податків. Чеки просимо виписувати на: The Ukrainian Academy (Fund Vynnychenko). Посилати на адресу:

The Ukrainian Academy of Arts and Sciences
206 West 100th St., New York, N.Y. 10025

ВИННИЧЕНКІВСЬКА КОМІСІЯ УВАН

У глибокій жалобі повідомляю усіх Рідних, Приятелів і Знайомих, що у понеділок, 3-го листопада 1986 р. о 6-ій год. ранку, на 76-му році життя, після довгої і тяжкої недуги, відійшла у Вічність у Чикаґо, ЗСА, моя Незабутня ДРУЖИНА

бл. п. д-р

ТЕТЯНА ІВАНІВНА РОСТУН

народжена у Полтаві, Україна, 25-го січня 1911 р.

ПОХОВАНА у четвер, 6-го листопада 1986 р. у Чикаґо, Ілл., на цвинтарі Elmwood.

Нехай американська земля буде Їй легкою.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибитий чоловік

Інж. ВАСИЛЬ РОСТУН

А що буде...

(Закінчення зі стор. 2)

раїнська громада, як наприклад Ню Йорк чи Чикаго. Коли йдеться про засоби масової інформації, то вони безумовно кращі в Ню Йорку, як у Вашінгтоні.

Напевно були практичні причини, чому Комітет заплянував саме цей час на кульмінаційну точку святкувань 1000-річчя в ЗСА, зокрема те, що літом діти не мають навчання а батьки можуть легко взяти вакації, але коли це були головні причини, то чому не подумано, щоб цей тиждень у Вашінгтоні робити у червні? Тоді також діти закінчують вже школу, члени Конгресу ще будуть у Вашінгтоні, а до конвенцій буде повний місяць часу. Із закінченням однак передвиборчої кампанії і політики, і журналісти будуть шукати за великими форумами для виступів.

Отже чому Комітет не застановиться над іншою датою?

Українсько-американська громада в ЗСА вирішила вже давно, що відзначування 1000-річчя є преважливим моментом для української ідентичности. У підготову цього святкування вже дотепер вкладено дуже багато часу, праці та гроша. Було б отже великою шкодою, якщо б ніхто, крім українців, не звернув уваги на 1000-річчя Хрищення України. Ми знаємо з практики як важко приходиться просувати українську справу серед не-українців. Розуміється, у випадку 1000-річчя Хрищення, совєтські чинники будуть уживати усіх засобів, щоб зменшити ролю українців у цій річниці, перекидаючи її „на конто" Росії. Існує правдоподібність, що Державний департамент через своє незнання або з політичних взглядів і тим разом піде на руку совєтській політиці. Існує можливість, що Президент ЗСА як і Папа Іван Павло II візьмуть участь в офіційних совєтських відзначування 1000-річчя.

Це ще більше вимагає від нас застанови, чи ми самі не підкошуємо злим плянуванням своїх куди скромніших можливостей.

Евген Іванців

Вашінгтон, Д. К.

З діяльности Українського Дому ім. Т. Шевченка в Етобіко

Український Дім ім. Т. Шевченка в Етобіко вже 23-ій рік став центром української громади у цій частині великого метрополітального Торонто. Це Дім ОУВФ, який побіч активної суспільно-громадської праці, щороку влаштовує свій річний бенкет, ціллю якого є не тільки придбати нові фінансові засоби для поліпшення розбудови Дому, але й для пожвавлення активности членства організацій, які у ньому приміщуються й ведуть свою працю.

Такий під кожним оглядом дуже успішний бенкет відбувся цього року в суботу, 18-го жовтня, у його власних приміщеннях на вул. Горнер. Точно о год. 7-ій ввечорі Бенкет відкрив довголітній і заслужений голова Дому (17 років) М. Дудар, привітавши численно зібраних гостей, представників урядів і українських організацій та дальше ведення програми передав молодому активному сумівцеві мґрові І. Кошикові. Тостмайстер представив гостей за головним столом, за яким засіли: представники різних українських організацій з дружинами, о. парох, крилошанин Б. Остапович, мейор міста Б. Сенклер з дружиною, довголітній мейор Етобіко, тепер голова метрополітального Торонто Д. Флин з дружиною, посол до федерального парляменту П. Боєр з дружиною, посол до провінційного парляменту, він і головний промовець Ю. Шимко з дружиною, алдермани Етобіко: А. Савтнер і Джурі Лаєнс, секретарка посла Боєра К. Табор і колишній посол до онтарійського парляменту А. Колин з дружиною. Він згадав і про ряд письмових привітів.

Після представлення гостей за головним столом господар програми мґр І. Кошик просив о. пароха Б. Остаповича провести молитву і поблагословити Божі дари, що відбулося під загальний спів „Отче наш".

По вечері, яку приготовили пані під проводом С. Фодчук, ділову програму розпочав покликаний до слова мейор міста Б. Сенклер коротким для українців привітом, згадавши їх великий вклад у розбудову Етобіка та активну співдію і зорганізованість жителів цього міста словами: „Без українців мені було б дуже тяжко бути мейором",—закінчив він свій виступ.

Опісля гарні змістом і формою привіти зложили: М. Шкамбара—голова Крайової Управи ОЖ ЛВУ; інж. М. Барабаш—голова Українського Культурного Центру на вул. Крісті (генеральний секретар СКВУ), який рівночасно запросив на бенкет цього Центру, що відбудеться в лютому 1987 року. Гарний з гумором привіт склав колишній мейор міста Д. Флин, згадавши про співпрацю з окремими особами, підкресливши активність Дому, зберігання української культури з щирими побажаннями на майбутнє. Від „Рідної Школи" і Курсів Українознавства привіт склав директор В. Дідюк з подякою за велике зрозуміння належного виховання нашої молоді, що має стати на зміну, щоб „козацькому роду не було переводу".

Головну промову, як завжди добру змістом і формою, виголосив Ю. Шимко—посол до онтарійського парляменту, у якій згадав про деякі наші загальні справи, які турбують цілу українську спільноту, звертаючи увагу на активність праці Дому та на наші потреби й завдання. Ґратулюючи за успіхи, він згадав цілий ряд тих осіб, що давали і дають великий вклад праці в дії Дому. Зокрема підкреслив перших засновників, що під проводом М. Калинчика 23 роки тому приступили до його побудови.

Посол до федерального парляменту П. Боєр виступив у гарній вишитій українській сорочці—подарунок п-і Кушнір, за велику прихильність та оборону українського доброго імени. П. Боєр є активним у парляментарній комісії оборони українського імени та проти московських „свідчень", які не є нічим іншим, як очорнюванням українського народу і його окремих патріотів. У своєму привіті він вказав на ряд справ, що торкається Комісії Дешена з запевненням, що буде стояти за правду і справедливість. Викликана п-і Кушнір, крім подяки за гарну українську сорочку, одержала канадський прапор. Згадані привітання закінчив мґр Т. Буйняк, голова ГУ ЛВУ, змістовним патріотичним словом. Всі привітання були нагороджені щирими оплесками подяки, а зокрема виступи представників урядових чинників.

Головою ділового підготовчого комітету бенкету був голова відділу ЛВУ С. Слюсарчин, який своєю невтомною працею, зокрема на відтинку зовнішніх зв'язків здобув собі велику прихильність серед всіх щаблів урядових чинників цієї околиці, що вони саме підкреслили. Мейор міста ствердив „коли п. Слюсарчин з чимось звертається до нас", то мусить бути виконане"! Між всіма, він користується пошаною та часто вони називають його „онкел Стіф".

В імені підготовчого комітету С. Слюсарчин і подякував всім представникам урядів, послам, головному промовцеві, алдерманам і секретарці бюра посла П. Боєра, яка богато разів допомагає у різних справах.

Голова Дому М. Дудар в загальному дякував усім, що у будь який спосіб причинились до так успішного бенкету та закликав до дальшої праці для добра нашої громади і українського народу. Отець парох, ґратулюючи управі, бажав дальших успіхів та під загальний спів „Боже Великий, Творче Всесильний" молитвою закінчив офіційну частину бенкету, а мґр І. Кошик запросив всіх до товариської забави, що під звуки оркестру „Луна" продовжувалась ще довго у гарній й милій атмосфері.

На маргінесі цього успішного бенкету, варто згадати, що українська громада, колись невелика, тепер постійно збільшується чисельно й гуртується біля Українського Дому ім. Т. Шевченка, в якому активну працю проводять відділ ЛВУ—голова С. Слюсарчин; ОЖ ЛВУ—голова О. Бабій, О СУМ—голова В. Федак, „Рідна Школа" і Курси Українознавства—голова Батьківського комітету С. Фодчук, та мистецькі гуртки (танцювальний, гри на бандурі і хоровий). Вся праця концентрується в Домі, невтомний головою якого вже 17 років є М. Дудар з добрим організатором і виконавцем, діловодом Дому М. Кошиком. Їх є далеко більше, з ними ціла українська громада. Я спостерігаю їхню працю кожньої суботи. Тут батьки і діти, тут зацікавлення і праця, моральна і матеріяльна допомога, тут б'ється українське серце, „тут кується доля молодого покоління"—і тут є будуччина!

В. Д-юк.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

РІЧАРД ГРИЦЬ, член УНС Відд. 323-го ім. св. Володимира в Канзас Сиҭі, Канс., помер 30-го липня 1986 року на 88-му році життя. Нар. 1897 року в Німеччині. Членом УНС став 1957 року. Залишив у смутку дружину Варвару, дочку Анну Марію Біяті, 3-ох внуків і 3-ох правнуків. Похорон відбувся в Канзас Сиҭі.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Білик, секр.

ІВАН БОЙКО, член УНС Відд. 292-го ім. св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш., помер 22-го січня 1985 року. Залишив у смутку сестру Марію і брата Романа. Похорон відбувся на цвинтарі св. Гробу у Савтфілді, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Федик, секр.

РЕЙ МАНДЮК, член УНС Відд. 402-го ім. Тараса Шевченка в Торонто, Онт., помер 28-го червня 1986 року на 58-му році життя. Нар. 11-го жовтня 1928 року у Форт Вілліям, Онт. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку сестру Орисю Гудзовську з родиною. Похорон відбувся 2-го липня 1986 року на цвинтарі Санктуарі Парк в Торонто, Онт.

Вічна Йому Пам'ять!

А. Бурій, секр.

МИХАЙЛО НАЗАРКО, член УНС Відд. 57-го ім. свв. Петра і Павла в Коговсі, Н.Й., помер 23-го серпня 1986 року на 68-му році життя. Нар. 1917 року в Коговсі, Н.Й. Членом УНС став 1937 року. Залишив у смутку брата Мирона. Похорон відбувся 26-го серпня 1986 року на цвинтарі свв. Петра і Павла у Вотерфорді, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Савків, секр.

ПЕРЛ ВАСИЛИШИН, член УНС Відд. 304-го в Баффало, Н.Й., померла 8-го вересня 1986 року на 93-му році життя. Нар. 1894 року в Галичині. Членом УНС стала 1938 року. Залишила у смутку Еву Коколюс. Похорон відбувся 11-го вересня 1986 року на цвинтарі Св. Марії в Ланкастері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Гнатик, секр.

Отець АНДРІЙ КІСТЬ, член УНС Відд. 345-го ім. Богдана Хмельницькоґ в Міннеаполісі, Мінн., помер 14-го вересня 1986 року на 95-му році життя. Нар. 17-го травня 1891 року в Києві. Членом УНС став 1938 року. Залишив у смутку дружину, невістку з внуками і сина з невісткою. Похорон відбувся 16-го вересня 1986 року на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Каркоць, секр.

НІНА ДМИТРЕНКО, член УНС Відд. 457-го Т-ва „Культура" в Ню Йорку, Н.Й., померла 17-го вересня 1986 року на 71-му році життя. Залишила у смутку синів Євгена і Володимира з родинами, свояків та приятелів. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія у Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Галя Кіляр, секр.

ІВАН БРИНЧАК, член УНС Відд. 5-го Б-ва св. Миколая в Асторії, Н.Й., помер 21-го липня 1986 року на 63-му році життя. Нар. 1922 року в Україні. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Катерину. Похорон відбувся 25-го липня 1986 року на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Хоманчук, секр.